

YALANLARLAR

Görmüyorum bakıyorum
Dünyanın sırlarını biliyorum
Belki de yalanlar beni biliyordur diyor iç ses
Mümkün mü başkasının beni benden iyi tanınması
Yıldızlarla mı yaşıyorum
Yoksa ayakları tek yere basan ben miyim
İki türlü de diyorum kendime
Sonumuz ölüm değil mi?
Ölüceksek neden yaşıyoruz
Ya da ölüceksek neden yaşamayalım
Yapraklarının hışırtıları gelip geçiyor arkamdan
Kimse farkında değil onların ama herkes farkında
Ateş böcekleri sadık kalır bir tek yalanlara
Peki ateş böceklerini kaybetmiş bir ağaç ne yapmalı söyle bana
Anlarlar mı onu kalanlar
Ölüm bile gülse sana

ZEHİR

Ben hep dalgalarda aradım kendimi
Anlayamadım denizin kendisiymişim
Sevmemek için görmemişim
Yalnızlığımın uçlarını sonsuza
Sonsuzluğumun iplerini sana bağlamışım
Ben on metre uçmuşum yerden
Sonra kumlara çakılmışım
Deniz anaları sokmuş beni
İçimin en güzel yerlerini yaralamış
Uyurken ağrısı yavaşça yayılmış
Paslı zehrinden korkmuşum

KUZGUN

Yol arkadaşlarım var benim
Teker teker diktim üstüme
Kafamı karıştırırlar bazen
Ama canım ne kadar sıkılırsa sıkılsın
Bir yolunu bulurlar yapraklarımı yeşertmenin
Benim bir ağacım var büyötmeye çalıştığım
Bulutlarımın yağmurlarından beslenen
Yağmurlar yağdıkça güçlenir kökleri
Kökleri dibe battıkça özler güneşi
Benim hiç gitmeyen bulutlarım var
Özledikçe baktığım
Konuşurlar ve korurlar beni
Bazen güneşi görmeyeceğim diye
Başımdan zalimce savdığım
Unuturum onlar döngümün bir parçası
Evrenin vakti beni gösterdiğinde
Hissettirirler bana güneş ışınlarını
Benim güneş gözlüğüm var
Güneşe dikkatlice bakmamı sağlayan
Aslında bunca ışığın arkasında
Bir bütün olduğunu gösterirler bana
Benim bir dünyam var
Parçalarını birleştiremediğim
Bir karga gelir konar bazen

Başka dünyaların habercisi
Yolumu kaybettiğimde musallat olur
Bulduğumda ise arkadaşım
Benim bir günlüğüm var
Başka dünyaların dilinde yazılmış
Herkes beni öyle tanır
SALINCAK

Kara bir kedi geçiyor önümden
Bir kedi kadar aptal, diyorum kendime
Gitar teline vuruyorum
Bir nota kadar zeki
Daha hoş duyuluyor
Peki bir müzik çalsam
Sonsuza kadar
Sonsuzluğumun iplerini salsam
Kimsesizlerin diyarına
Tutunsam bir salıncağa
Aya kadar yolum var
Ah bir de yıldızlar görse beni
O zaman derim işte
Sonumuz buymuş diye

TORUNLAR

Hep bir kolyem olsun isterdim
Sevgilimin aldığı
Maziden daha değerli
Pahası biçilmeyen
Suçlarımı parlatabilirdim o zamanlar
Geceleyin tek tük yanan bir ışık gibi
Sorardım ona
Seninle ölsem yanar mısın benim için
Torunlarımın karanlığını aydınlat
Perdelerin ardından tutun bu dünyaya
Güneşsiz geçen günlerimin hatırına
Son bir kez fısılda
İstemek bir bahane!

DENİZ

Karanlığın içinde süzülerek düşünüyorum seni
Altımdan deniz geçiyor
Kim bilir ne tür balıklar vardır içinde
Kırmızı, mavi, sarı, siyah, yeşil
İsteklerim deniz gibi sakin
Ay ışığı kusursuzca tezahürde lakin
Yok ki sevecek fazla vaktin
Bizler cennetten kovulmuş iki katil
Kaçtığımız şeyi kovalıyoruz her daim

YILAN

Bizler sonsuzluğa açılan kapıları kapatmak için burdayız
Yılanların dilini çözmüş kartallarız
Kafesleri ancak bizi dinler
Adem ve Havva yasaklı meyveyi yerken
Sarp üçgen kayalıklar inler
Aynalarla ve elmaslarla kaplı odalarda
Tatlı zehirlerle boğuluruz çıkışlarda
Bizler tek bir bütün olmadıkça
Sayılmayız Adem evladından

KARDELEN

Yıldızlarla dolu puslu bir günde
Mazinin tipisi başladı
Kendime lavantalı bir çay doldurdum
İzlemeye başladım kar tanelerini
Yakından hepsi ne kadar farklı
Resmini çizsem belki manzaranın
Elimde tutmuş kadar olurum onları
Çoğaldıkça kar tanelerim
İnat etti kardelenim
Fırtınada değil aradığın şey
Derinden gelir büyüüp açmayı bekleyen bir çiçek gibi
Kışa meydan okuyup güneşi görmek için can atan
Halbuki canından olacak onun ışığına çıktığı an
Kardelenlerle dolu bir mart ayında
Nedir seni özel kılan şey!

GÜZ

Ağaçlar son günlerine ağlayarak giriyor
Bütün dileklerin yükü var üstlerinde
Sonsuz zannetmişti halbuki yapraklar kendilerini
Yeşil ve diriyken henüz dallarındaki
Upuzun gövdesi bile değil ki ebedi
yeniden açacaksın üzülme sonraki
Kalanlar kardeşlerini izliyor yukarıdan
Bir daha görebilecek miyim sizleri?
Üzülme dedi güzün parlak böcekleri
Sevmek aynı dalda olmak değil
Yakında sen de uçacaksın kardeşlerin gibi

EL

Ellerim o kadar çok olsa ki
Tutunsa bütün dallara
Ah sen kocaman ağacım
Kaç kişi tuttun dallarında
Sonsuza dek bırak o yükleri
Tane tane dökül yapraklarımı
Teker teker sarar ölülerim
Sonra dağıl dünyaya
Toparla ateş böceklerini
Keşfet dünyadaki yerini
Sal köklerini toprağa
Kelebeklerle konuşana dek
Ağla büsbütün toprağa

SONSUZ

Bütün sonların en parlağı
Sensin küçük ateş böceğim
Sonsuz gövdemin ortasında kalmış
Kimsesizlerin diyarına açılır
Kelebekler ve ateş böcekleri
Raks eder çıkışa doğru
Zehiri ozon tabakasını delerek
Evrene çağırır Ay'a doğru